

L'OPINIÓ

Any V - Número 428 • BARCELONA • Diumenge, 16 d'octubre de 1932
Preu: 10 cèntims

UN ARTICLE DE CAMBO, SIGNAT GAZIEL

Hem de creure que ha estat sorpresa la bona fe del diari de Madrid. Ahora i que amb el pseudònim de Gaziel, hi ha hagut algú que ha usurpat la personalitat d'un dels directors de La Vanguardia fent-li dir, a propòsit de l'actual moment polític, coses que cap home intel·ligent no seria capaç de dir.

Sota la signatura de Gaziel, Ahora escriu: "De la alianza que la Esquerra—el Partido revolucionario del señor Macià—pactó con las fuerzas sindicalistas, en ocasión de las memorables elecciones del 12 de abril y del 23 de junio de 1931, se pueden decir muchas cosas, y algunas, nada halagüeñas."

Es impossible que tot un director de La Vanguardia, el diari de més tiratge de Barcelona, hagi pogut escriure això. Hem de creure que un director de La Vanguardia ha d'estar assabentat, si no de les coses que passen pel món, almenys de les que passen al poble on viu, i gairebé al seu carrer. Ara bé. Tothom sap, menys el senyor Gaziel, pel que es veu, que aquest pacte no ha existit mai. Ho saben fins les rates, i ho saben de l'endemà mateix que, amb ocasió que els anarquistes comencaren a pertorbar la vida ciutadana, els enemics de l'Esquerra ens atribuïren concomitancies amb ells i tothom s'adonà que es tractava d'un infundit polític.

No hi ha cap partit que hagi estat més combatut pels anarquistes com l'Esquerra Republicana de Catalunya. I no pas d'ara. De l'endemà mateix de proclamada la República. Cap diari tampoc, sinó L'OPINIÓ, que els hagi dit les coses amb més claredat, al pa, pa, i al vi, vi, i que, hagi estat més acarnissadament atacat per ells. Des de les pàgines del seu òrgan, els nostres homes han merescut els honors dels màxims insults, i ahir encara, en plena bromera històrica, ens qualificaven—a nosaltres, ells!!!—d'atracaadors.

No podem creure que el Gaziel director de La Vanguardia, el Gaziel que es correspon al nom d'Agustí Calvet, hagi pogut escriure seriosament això del pacte de l'Esquerra i l'anarquisme en les eleccions de 1931. I diem l'anarquisme, perquè aquest Gaziel diu "con las fuerzas sindicalistas" i ja és sabut que en aquella època, els càucis de "las fuerzas sindicalistas" eren els anarquistes. Per tant amb ells era amb els que havíem d'haver pactat. Aquest Gaziel ignora que els anarquistes que dominaven els Sindicats en els mesos d'abril i juny de 1931, feren els impossibles per convèncer la massa obrera que no havia de votar, exactament com els fan ara perquè no voti en les vinentes eleccions. I ignora, així mateix, que l'obrer català en aquest aspecte sap a què l'obliga la seva ciutadania, i si per l'abril i pel juny de 1931 va anar a votar al partit que, mereixent-li confiança i garantia, li va semblar més avançat socialment—perquè si n'hi havia d'altres que en aparença es presentaven com més avançats, no li mereixien confiança tots els homes que els acabdillaven, ara tornarà a anar-hi exactament, a pesar de les campanyes i de la pressió abstencionista, sense que tampoc hi hagi cap pacte.

Però un director d'un diari de Barcelona, aquestes coses les ha de saber. No pot ignorar-les, quan s'han desenrotllat a la llum del dia. És impossible que el Gaziel autèntic no estigui assabentat de tot això. Aleshores no resta, sinó, nùmetre que la seva personalitat ha estat suplantada i la direcció del periòdic Ahora sorpresa.

I una altra pregunta s'acut aleshores. Qui pot ésser capaç d'escriure un article en el qual es demostrï una ignorància tan absoluta de la realitat política actual i passada, i una manca tan total de visió del moment històric que vivim? Només hi ha una persona a Catalunya que pugui haver escrit un article tan absurd com aquest de Gaziel: Francesc Cambó.

Només Francesc Cambó, que quan ha estat ací i quan ha estat fora d'ací, ha dit exactament les mateixes incoherències i ha fet les mateixes fantàstiques consideracions; només ell, que ha fet profecies absurdes i ha tractat de treure dels esdeveniments passats les conseqüències més estrafolàries, és capaç d'escriure un article a base d'aquesta falòrnia del pacte de l'Esquerra i els anarquistes en les eleccions de l'abril i el juny de 1931.

El senyor Cambó s'ha cregut que fóra de les pàgines de La Veu, i amagat encara al darrera d'un pseudònim de prestigi com el de Gaziel, els seus articles tindrien més ressonància. Però no s'ha adonat que té un estil inconfundible que el delata i que el traïu.

Ara Gaziel no s'atrevirà a desautoritzar el senyor Cambó, perquè és el senyor Cambó, però en la consciència de tothom hi ha la convicció que aquest article d'Ahora, signat Gaziel, és escrit pel líder de la Lliga Regionalista, que, com de costum, continua tocant a morts i viu dintre de la política catalana i espanyola en un estat de sonambulisme absolut, completament fora d'aquest món.

EL CONCURS DE CARTELLS DE «L'OPINIÓ»

Tancat ahir el termini d'admissió d'originals per al Concurs de Cartells convocat pel nostre diari, ens compliament fent saber als nostres lectors que n'ha estat reunida una importantíssima quantitat.

A l'hora de tancar aquesta edició els originals rebuts arribaven a cent quaranta.

Fem arribar el nostre remerciament a tots els artistes que han volgut prendre part al nostre concurs, oferint-nos amb la seva aportació un valuós element de propaganda.

Aquest Concurs, a més d'haver-nos demostrat l'adhesió i la confiança que ha aconseguit la nostra convocatòria, ens ha fet palesa la importància i la qualitat de l'art cartellístic de Catalunya.

Tal com constava en les Bases del Concurs, el pròxim dia 25 serà fet públic el veredict i, oportunament, serà anunciat el local on seran exposats els cartells rebuts per tal que el públic pugui fer-se'n càrrec de la importància de l'aportació amb què ens han honorat els cartellistes.

El gran nombre d'obres rebudes fa difícil en gran manera la tria del local on exposar-les.

Gràcies a tots.

ELS PRESSUPOSTOS DE LA REPUBLICA I ELS DE LA MONARQUIA

El periòdic "Luz" publica una xifra comparativa dels pressupostos de 1922 i 1928 o siguin d'abans de la dictadura i durant la dictadura, amb els que va llegir l'altra tarda el Ministre per a deduir que han canviat per complet els objectius de l'Estat tal com dibuixen les xifres del pressupost.

En efecte, en els de 1922, 28 i 30, la major proporció corresponia sempre a Guerra en una quantitat que oscil·la de l'11 al 18 per 100 de les despeses i avui ha baixat al 9 per 100.

No obstant, la partida per a Obres Públiques passa a ocupar el primer lloc en una proporció del 18'4 per 100.

Les despeses del Marroc baixen del 8'8 per 100, en 1928, i 6'9 per 100 en 1930 al 3'3 per 100 en 1933.

La quantitat destinada a Instrucció Pública augmenta amb respecte a 1928 i 1930 en gairebé el 10 per 100, però la quantitat absoluta quasi es duplica.

D'algunes altres xifres es poden esmentar-se les de despeses de Justícia en les quals figuraven en 1930 per a Clergat 105.831.062 pessetes, mentre que en el present pressupost, la totalitat de despeses d'aquest Ministeri puja a 50.369.293 pessetes.

NO ES POSSIBLE QUE EL GOVERN DE CATALUNYA PERMETI MANIFESTES INJUSTICIES SOCIALS

ELS SERVEIS BENEFICS DE PRIMERA NECESSITAT CAL QUE TINGUIN CARACTER ESTATAL

Antoni Xirau, el Conseller d'Assistència Social de la Generalitat, ens diu quines seran les normes que inspiraran l'actuació seva en el departament que li ha estat confiat

Antoni Xirau, l'home de l'Estatut de Catalunya, en formar-se el nou Govern de la Generalitat de Catalunya, fou invitat a col·laborar-hi del departament de Sanitat i Assistència Social. Seria inútil—els nostres lectors el coneixen prou—fer un elogi de la personalitat d'Antoni Xirau. Ell, des de la Comissió d'Estatuts, ha realitzat una obra que mereix el qualificatiu de gegantina; ja, a la Comissió parlamentària de Constitució, en continua lluita moral amb els enemics de la descentralització d'Espanya, havia destacat el seu nom, que

Depèn del resultat de les eleccions properes, perquè variï o quedi tal com està constituït. La missió que m'està assignada en aquests moments—i als companys de Govern exactament el mateix—és la de preparar tot el relatiu a la nova organització de l'assistència social i sanitària a Catalunya. Reunit el Parlament, donarem compte d'aquesta obra. Aleshores les comissions nomenades a l'efecte, estudiaran a fons les qüestions i seran plantejades al ple per a prendre una efectivitat ràpidament.

—Com pensem enfocar el problema de l'assistència social i el de la sanitat?

—Penso enfocar aquests dos problemes inquietants, a base d'una decidida intervenció tutelar de la Generalitat, sense refusar, però, aquelles iniciatives i aquells esforços que parteixin de les entitats particulars, que vénen dedicant els seus esforços desinteressadament a la benemèrita tasca de curar dels malalts, els nens i els vells. Aquestes—que han demostrat una competència i una utilitat innegable—seran degudament considerades pel Govern de Catalunya. Altra cosa seria evidentment injusta. Volem, però, que aquells serveis, de primera necessitat, tanmateix, tinguin caràcter d'estatals. L'Estat no se'n pot desinteressar de cap manera. No per-

què estiguem mancats de precedents hem de deixar de reconèixer la responsabilitat que gravita sobre els governs autònoms de Catalunya, respecte la solució d'aquells problemes d'utilitat social.

—Quins projectes teniu per a realitzar?

—No puc avançar-ne cap. En tinc molts, naturalment. Qui no en té? Quant a fer-los públic ja em resultarà més difícil. Quan estiguin enllestits podré dir-vos quelcom. Ara seria prematur. Insisteixo en remarcar-vos que tot just he pres possessió del càrrec i no tinc matèria informativa.

—Respecte la política actual catalana, no seria tan amable de dedicar-nos uns mots?

—Respecte la política catalana, en l'actualitat, solament puc dir-vos que sóc plenament optimista. Davant del nostre poble—gran poble!—s'obren horitzons il·limitats de possibilitats venturoses.

No podem treure una paraula més d'Antoni Xirau. Sabem, però, que farà molta feina. Antoni Xirau no és un home de paraules. "Facta, non verba." Heus ací el seu lema, que tant de-bó agafessin per consigna tots els polítics de la nostra terra. Antoni Xirau és un gran treballador i té molta confiança en l'esdevenidor de Catalunya. Què voleu més?

DESPRES DE LA NOTA DEL SENYOR MACIA

No es tracta pas d'estructurar un nou partit, sinó de bastir un partit gran

L'Esquerra Republicana ja és una força cohesionada i dotada de tota una organització, que li permet d'assumir la responsabilitat que es planteja

Importants manifestacions de Lluís Companys sobre la situació política actual

Els periodistes que fan informació al Palau de la Generalitat coincidiren ahir, al migdia, al Saló de Sant Jordi, amb el cap de la minoria parlamentària catalana, senyor Lluís Companys, quan aquest sortia del despatx del conseller de Governació.

En atenció al viu interès desvetllat aquests dies entorn de la política catalana, sobretot després de les interessants manifestacions del President de la Generalitat, senyor Macià, respecte a la integració de tots els polítics esquerristes i catalanistes al gran partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, els informadors no han volgut perdre l'avenç i s'atancaren al senyor Companys per interrogar-lo. Prèviament les salutacions afectuoses, un dels periodistes interrogà:

—Hem notat, i amb nosaltres molts ciutadans, que les vostres declaracions publicades en un setmanari barceloní, coincidien en els punts essencials amb les que feu ahir, divendres, a Lleida, el senyor Macià.

—Es natural que succeeixi així—contestà el senyor Companys—. Aquesta coincidència manifesta demostra a les clares la compenetració viva que existeix entre el President de l'Esquerra Republicana de Catalunya i jo. La meua disciplina vers el senyor Macià, em permet d'avançar les apreciacions que ell

pugui estendre sobre assumptes de tan remarcable interès per a la vida del nostre poble.

Sempre he cregut amb la necessitat d'estructurar grans organitzacions polítiques. En aquests moments en què Catalunya es disposa a posar en vigor la llei de l'Estatut d'autonomia, era gairebé indispensable que totes les forces que coincideixen en esquerrisme i catalanitat s'ajuntessin per a realitzar una actuació conjunta. No és d'estranyar, doncs, que el senyor Macià, satisfent el desig dels catalans i les necessitats de la política catalana actual, llanci una crida a tots aquells elements els quals, dispersos, deixarien de donar aquella empenya vigorosa que ara ens cal donar tots.

—Hi ha, però, alguns partits, essencialment catalans—observà un company—, amb els quals l'Esquerra Republicana de Catalunya no pot estar mai d'acord.

—Evidentment. Ja he remarcat la coincidència no sols era quant a catalanitat, sinó en el que fa referència a un republicanisme d'esquerra. Tots aquells que no hagin fet aquesta espontània declaració queden automàticament exclosos de la unió que propugnem. El nostre darrer Congrés acordà actuar conjuntament amb les forces identificades per una mateixa ideologia. Som un partit democràtic. El pro-

ANTONI XIRAU

avui bé podem dir, sense temor a equivocar-nos gens ni mica, que és una de les esperances dels catalans.

Amb tot i que Antoni Xirau, fa pocs dies que ocupa el departament que li fou assignat, i per tal motiu, que és prematur encara que ens digui el que pensa fer des del seu lloc, hem anat a trobar-lo perquè ens expliqués els seus projectes. Antoni Xirau és home de projectes, però no es limita a plantejar-los, sinó que a través de la seva intenció, realitza una tasca—caracteritzada per una il·limitada discreció—que dona els seus fruits saborosos. Antoni Xirau, doncs, és un home que projecta i que realitza. No caldrà esperar molt de temps per a refermar aquesta afirmació nostra, gens apassionada, sinó ben sincera.

Antoni Xirau ens ha dit:

—Tal com suposeu, no és possible, encara, de dir-vos res en concret respecte al que farem des d'aquest departament de Sanitat i Assistència Social. Cal que ara pensem en posar fil a l'agulla. Això sí, amb la intenció de treballar-hi molta estona. La tasca a realitzar des d'aquest lloc és gegantina. El problema de la sanitat pública, i especialment el de l'assistència social, pren cada dia més grans proporcions. No és possible que el Govern de Catalunya permeti manifestes injustícies socials. La norma de la nostra actuació ja sabem que és essencialment una norma de justícia i llibertat. No hi ha llibertat sense justícia social. S'han vist, a la nostra terra, casos dolorosos que ha estat difícil d'evitar, perquè no s'han comptat amb els mitjans adequats. Els governs de la monarquia no hi creien gaire en tot això que a nosaltres ens inspira i preferiren portar a cap una política teatral, fastuosa, que realitzava una missió encaminada al bé comú, ideal al qual ha d'encaminar-se tot aquell que tingui la responsabilitat del Govern.

El caràcter del Govern actual de Catalunya és—com ja sabem—interi-